

Sygn. akt III AUa 305/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SA Elżbieta Czaja
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018 r. w Lublinie

sprawy P. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji P. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 10 lutego 2017 r. sygn. akt VIII U 915/16

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 305/17

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 22 czerwca 2016 r. odmówił P. N. prawa do emerytury z uwagi na to, że do dnia 1.01.1999 r nie osiągnął 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył zatrudnienia wnioskodawcy w (...)od 9.09.1980r do 20.10.1998r na stanowisku ślusarza remontowego, ślusarza ponieważ nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Natomiast w złożonym świadectwie pracy wykazany rodzaj wykonywanej pracy w pkt. 8 nie jest zgodny z wymienionym w rozporządzeniu Rady Ministrów oraz brak jest powołania na przepisy resortowe. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił do ogólnego stażu okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 28.06.1971r do

28.06.1972r - przed 16 rokiem życia, od 27.03.1973r do 17.09.1973r gdyż gospodarstwo zostało sprzedane 26.03.1973r, od 17.09.1973r do 7.04.1973r ponieważ w tym okresie rodzice wnioskodawcy byli właścicielami gospodarstwa o powierzchni (...)i trudno dać wiarę, że praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł P. N., domagając się zaliczenia spornego okresu do pracy w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa wydanego przez syndyka podnosząc, że zakład pracy nie istnieje i dokument ten obecnie nie może być uzupełniony. Ponadto podniósł, że pracował w gospodarstwie rolnym rodziców, którzy byli schorowani i nie dawali rady w obrządzaniu pola. W tym okresie dojeżdżał 9 km do szkoły do M..

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 10 lutego 2017 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że P. N. ur. (...) złożył w dniu 2 czerwca 2016r wniosek o przyznanie emerytury. Organ rentowy na podstawie dokumentacji zgromadzonej w sprawie uznał za udowodniony ogólny staż pracy wnioskodawcy w ilości 21 lat 14 dni okresów składkowych oraz okres uzupełniający pracy w gospodarstwie rolnym w ilości 8 miesięcy 28 dni, łącznie 22 lata 1 miesiąc i 14 dni, ale nie uznano żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ojciec wnioskodawcy W. N. był właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni (...)ha położonego we wsi W. gmina N.. Gospodarstwo zostało sprzedane na podstawie aktu notarialnego z dnia 26 marca 1973 r. Następnie rodzice wnioskodawcy W. i J. małż. N. zakupili grunt o powierzchni(...)ha w miejscowości S. i figurowali jako właściciele od 17.09.1973 r. do 19.02.1980 r. W okresie od 16.06.1973r do 11.06.1980r wnioskodawca był zameldowany na pobyt stały w S. Natomiast od 1.09.1973r do 29.01.1977 r uczęszczał do (...) Szkoły Zawodowej w M. . Do szkoły dojeżdżał ok. 9 km, w lecie rowerem a w zimie pociągiem albo (...). Rodzice w gospodarstwie uprawiali buraki cukrowe, ziemniaki, 20 arów pszenicy, początkowo mieli 2 jałówki, które zostały sprzedane gdy wnioskodawca był w II klasie, ponadto hodowali dwie krowy i kury. Rodzice byli schorowani, matka była inwalidką I grupy i mało pracowała, starsze od wnioskodawcy siostry były zamężne i mieszały osobno. Wnioskodawca pomagał rodzicom w gospodarstwie po szkole, pracował przy uprawie buraków cukrowych, jesienią i zimą przy karmieniu zwierząt i obrządki, w lecie przy żniwach oraz wykopkach. W dniu 7 kwietnia 1977r wnioskodawca podjął pracę w Przedsiębiorstwie(...)w S. gdzie pracował do 31 maja 1980 r.

Natomiast od 9 września 1980 r do 20 października 1998 r wnioskodawca pracował w (...) SA na stanowisku ślusarza remontowego, ślusarza. W garbarni był wyodrębniony dział transportu. Wnioskodawca pracował w wydziale wózków, była tam wydzielona akumulatorownia. Praca odbywała się na trzy zmiany, na każdej był elektromechanik, elektryk, wózkowi i ślusarze remontowi. Wózkowi byli przypisani do różnych oddziałów, ślusarze wykonywali naprawy mechaniczne, a elektryk zajmował się ładowaniem akumulatorów w akumulatorowi. Przy ładowaniu akumulatorów wydzielano się wodór, był fetor.

Wnioskodawca na stanowisku ślusarza zajmował się naprawami mechanicznymi wózków akumulatorowych i spalinowych. Naprawy wykonywał w warsztacie mechanicznym a także bezpośrednio na poszczególnych oddziałach ponieważ niektóre wózki miały kilka ton wagi. W warsztacie wykonywał takie prace jak wyjmowanie silników, naprawianie układów pędnych, wymianę dętek, łańcuchów ponadto wykonywał bieżące przeglądy. Ślusarze zachodzili na akumulatorownię gdy mieli naprawić baterię, wyjąć ogniwo. Ładowanie akumulatorów, wymiana płynów w akumulatorze należała do obowiązków elektryka natomiast ślusarze ładowali akumulatory jeżeli zaistniała taka potrzeba, sprawdzali poziom płynów, uzupełniali wodę destylowaną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego a w szczególności na podstawie częściowych zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony, zeznań świadków S. T. i A. K. oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS i aktach osobowych.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w części w jakiej zeznał, że praca w gospodarstwie rolnym rodziców w S. zajmowała mu ok. 4-5 godzin dziennie. Sąd miał na uwadze przede wszystkim bardzo mały areal gospodarstwa, które od września 1973 r miało jedynie (...)ha ziemi oraz niewielką ilość inwentarza. Ponadto chociaż rodzice wnioskodawcy byli schorowani to niewątpliwie wykonywali różne czynności w tym gospodarstwie. Dodatkowo w tym okresie odwołujący był uczniem (...)szkoły zawodowej i codziennie dojeżdżał do szkoły ok. 9 km. W pozostałym

zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków tworząc wraz z nimi spójną i logiczną całość.

Sąd obdarzył także wiarą zeznania przesłuchanych świadków, którzy pracowali razem z wnioskodawcą w (...)w dziale transportu. Świadek A. K. zajmował takie samo stanowisku jak wnioskodawca i miał taki sam zakres czynności a świadek S. T. pracował na stanowisku kierowcy wózka widłowego i miał codzienny kontakt z wnioskodawcą. Z racji zajmowanych stanowisk świadkowie byli dobrze zorientowani jakie obowiązki pracownicze faktycznie wykonywał wnioskodawca na zajmowanym stanowisku, jaki był charakter jego zatrudnienia.

Sąd okręgowy orzekł, że w myśl przepisu art. 184 ustawy z 17.12.1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015, poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Natomiast stosownie do art. 32 u. 1 i 2 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym przed 1.01.1949r, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 p. 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z § 4 u 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze / Dz. U Nr 8 poz. 43 ze zm. / które ma zastosowanie na podstawie art. 32 u. 4 cyt. ustawy wynika, że pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki : osiągnął wiek emerytalny 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Natomiast stosownie do § 1 u.2 cyt. rozporządzenia właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Wykazy ustalone w myśl § 1 u. 2 mają charakter uzupełniający w stosunku do wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. W myśl § 2 u 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Natomiast zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 17.12.1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art.56, jak okresy składkowe :

- 1/ okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,
- 2 / przypadające przed dniem 1.07.1977r okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,
- 3/ przypadające przed 1.01.1983r okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,

jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5- 7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Okolicznością sporną w sprawie było ustalenie czy wnioskodawca na dzień 1.01.1999r spełnia wymagany ustawą warunek ogólnego 25 letniego stażu pracy oraz warunek 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy zaliczył do stażu pracy wnioskodawcy jako okres uzupełniający okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w W. o powierzchni(...)ha od (...) tj. ukończenia 16 roku życia do 26.03.1973 r tj. daty sprzedaży gospodarstwa - w ilości 8 miesięcy i 28 dni.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest podstaw do zaliczenia okresu od 17 września 1973 r. kiedy to rodzice stali się właścicielami gospodarstwa o powierzchni(...)ha w S.. Czynności jakie wnioskodawca wykonywał w gospodarstwie rolnym rodziców, będąc równocześnie uczniem szkoły zasadniczej, mogą być uznane jedynie za doraźną, zwyczajowo przyjętą pomoc świadczoną rodzicom przez dzieci w środowisku wiejskim. Brak jest podstawy do uznania, że pomoc ta miała charakter stały i że, była świadczona w rozmiarze co najmniej połowy wymiaru czasu pracy, przy uwzględnieniu specyfiki pracy rolniczej. Podkreślić należy, że gospodarstwo było bardzo małe zarówno pod względem areалу jak i inwentarza, nie wymagało dużego nakładu pracy, pracowali w nim rodzice wnioskodawcy w związku z tym również pomoc ze strony wnioskodawcy w prowadzeniu gospodarstwa nie była znaczna dlatego też uzasadnione jest stanowisko, że nie odpowiada ona pojęciu „pracy w gospodarstwie rolnym” w rozumieniu art.10 ust. 1 pkt. 3 cytowanej ustawy.

Brak jest także podstaw do uznania, że wnioskodawca spełnił warunek 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r, w wykazie A, dziale XIV pod poz. 13 wymienione są prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. W przepisach resortowych w zarządzeniu nr 7 MPCHiL z dnia 7 lipca 1987r pod poz.13, pkt.2 jest wymienione stanowisko ładowacza akumulatorów a w pkt. 6 wymienione jest stanowisko ślusarza naprawy akumulatorów.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało aby wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w akumulatorowni przy ściśle określonych pracach wymienionych w przytoczonym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów. Wnioskodawca tylko doraźnie, w miarę potrzeby przebywał w akumulatorowni i wykonywał takie prace jak ładowanie akumulatora, sprawdzenie poziomu płynów, uzupełnienie wody destylowanej.

Powyższej oceny nie może zmienić fakt, że pracodawca uznawał pracę wnioskodawcy za pracę w szczególnych warunkach na co wskazują zawarte w aktach osobowych angaże z taką informacją skoro z zeznań samego wnioskodawcy wynika, że na uzupełnianie w bateriach elektrolitu w akumulatorowni „schodziło mu 1,5 godziny w ciągu dnia pracy” jak też, że „około 50 % napraw było w warsztacie a 50 % w akumulatorowni”. Podkreślić także należy, że z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika, że był on pracownikiem działu transportu, wydziału wózków a na zajmowanym stanowisku do jego podstawowych obowiązków należało wykonywanie napraw mechanicznych wózków spalinowych i akumulatorowych. Czynności te wykonywał w warsztacie gdzie były usuwane usterki i prowadzone bieżące przeglądy. Ponadto doraźnie naprawy realizował bezpośrednio na oddziałach zwłaszcza w razie awarii wózka o dużym tonażu lub też w razie potrzeby wykonywał niektóre czynności w akumulatorowni przy czym nie wszystkie z nich były pracą przy czynnościach wymienionych w rozporządzeniu.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2014r (I UK 384/13) Sąd Najwyższy wskazał że „ praca szczególna w akumulatorowni to wyłącznie rodzajowo określone czynności, polegające na opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Innymi słowy wymiana, demontaż akumulatorów na wózkach albo uzupełnienie płynu w akumulatorach to nie to samo co wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych w akumulatorach w akumulatorowni. Pierwsze czynności użytkownik (zakład pracy) mógł wykonywać samodzielnie, natomiast drugie cechuje specjalizacja i konieczność przestrzegania okresowych norm i warunków bhp, ze względu

choćby na istotną szkodliwość dla pracowników wykonujących prace w akumulatorowniach i dla środowiska, zwłaszcza że w przypadku pracy w szczególnych warunkach znaczenie ma praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 rozporządzenia).

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca P. N. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa procesowego art.233 § 1 kpc poprzez swobodną ocenę dowodów i uznanie, że materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że wykonywaną przez ubezpieczonego pracę na stanowisku ślusarza i ślusarza remontowego w(...)nie można uznać za pracę w szczególnych warunkach, a ponadto uznanie, że praca w gospodarstwie rolnym w okresie od(...)do 7 kwietnia 1977 roku nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.
2. naruszenie prawa materialnego art. 32 w związku z art.184 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r oku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania ubezpieczonego na okoliczność pracy w gospodarstwie rolnym i pracy w warunkach szczególnych oraz dowodu z zeznań świadków R. G. i T. B. na okoliczność pracy w warunkach szczególnych w (...)oraz świadka M. A. na okoliczność pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Wniosek uzasadniał tym, że wnioskodawca nie będąc reprezentowanym przez adwokata w postępowaniu przed Sądem I instancji nie mógł zgłosić tych dowodów.

Po przeprowadzeniu dowodów wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do emerytury ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza sprzeczności w ustaleniach faktycznych w ocenie materiału dowodowego ani naruszenie prawa materialnego poprzez stwierdzenie, że praca wnioskodawcy nie spełniała wymogów do uznania jej za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca, który wprawdzie przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych jako ślusarz i ślusarz remontowy w akumulatorowniach faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności wymienione w wykazie A uprawniające do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo drobiazgowo i wnikliwe postępowanie dowodowe i przeanalizował wszystkie dostępne dokumenty dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach i zajmowanych przez niego stanowisk pracy, przesłuchał też wnioskodawcę i zgłoszonych przez niego świadków, mających potwierdzić, że przez cały okres zatrudnienia w (...)pracował w warunkach szczególnych, do jakich zalicza się praca w akumulatorowniach. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie wykonywał on wyłącznie pracę na stanowisku wymienionym jako praca w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy dokonał dokładnej analizy wszystkich okoliczności i postępowanie dowodowe wskazuje, że obowiązki wnioskodawcy dotyczyły różnych napraw wózków akumulatorowych i jedynie niewielka część jego czynności była związana z opróżnianiem i wymianą substancji w akumulatorach w akumulatorowniach, a tylko te czynności są wymienione w wykazie A uprawniającym do obniżenia wieku emerytalnego.

Sąd Apelacyjny na wniosek wnioskodawcy przeprowadził dodatkowo postępowanie dowodowe i dowody z zeznań świadków T. B. i R. G. ora uzupełniających zeznań wnioskodawcy na okoliczność charakteru wykonywanych przez niego czynności na stanowisku ślusarza i ślusarza remontowego w (...), a przede wszystkim czy pracę tę można zakwalifikować jako pracę w akumulatorowniach. Zeznania świadka T. B. korespondują z zeznaniami świadków przesłuchanych przez Sądem I instancji. Wynika z nich, że wnioskodawca pracował na hali, na której były wykonywane bieżące naprawy wózków akumulatorowych, w tym również uzupełnianie płynów w akumulatorach i ich ładowanie. Świadek T. B. (k.93v-94 akt) był brygadzysta pracującym w tym samym dziale transportu wewnętrznego i wyraźnie

określił, że wnioskodawca zajmował się bieżącymi naprawami wózków, w tym również silników, części akumulatorów i wykonywał wszystkie niezbędne czynności związane z naprawą wózków i ich ładowaniem. Sąd Apelacyjny uznaje zeznania tego świadka za miarodajne i wiarygodne – świadek ten doskonale znał specyfikę pracy, ponieważ wykonywał te same czynności, co więcej, jako brygadzysta nadzorował również pracę innych pracowników elektryków, ślusarzy i mechaników. Natomiast całkowicie niewiarygodne w tym kontekście są zeznania świadka R. G. pracującego w Zakładach (...) jako kierowca ciągnika. Zeznania tego świadka wskazują, że bardzo chciał potwierdzić wersję wnioskodawcy, nawet zeznał więcej, aniżeli sam wnioskodawca, na przykład, gdy wskazywał, że wnioskodawca zajmował się tylko akumulatorami w akumulatorowni, podczas gdy pozostali świadkowie – w tym także sam wnioskodawca, zeznawali, że dział naprawy wózków znajdował się na jednej hali, a na której wykonywane były wszystkie czynności zarówno naprawa wózków, jak i uzupełnienie elektrolitów i ładowanie akumulatorów.

Przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jednoznacznie stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Akta osobowe i wyjaśnienia wnioskodawcy jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca, był wówczas zatrudniony jako ślusarz w dziale transportu wewnętrznego i w postępowaniu odwoławczym niczym tych ustaleń nie podważył. Podkreślić należy, że o uprawnieniach pracownika do emerytury na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu decyduje łączne spełnienie określonych w nim przesłanek, a przekonanie pracownika o wysokiej szkodliwości warunków pracy jest wystarczające do uznania takiej pracy za pracę w szczególnych warunkach.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic zakreślonych w art.233 § 1 KPC. Dodatkowo przeprowadzone przed Sądem Apelacyjnym dowody nie tylko nie podważają ustaleń Sądu Okręgowego, a wręcz wskazują na ich prawidłowość w zakresie odmowy uznania pracy wnioskodawcy jako pracy wykonywanej w akumulatorowniach w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776) odnoszące się do charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w (...).

Odnosząc się natomiast do ustaleń Sadu Okręgowego w zakresie braku przesłanki 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, Sad Apelacyjny nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego co do braku podstaw do uzupełnienia okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawcy poprzez doliczenie okresów pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 27 marca 1973 do 7 kwietnia 1977 – 4 lata, 12 dni . Po przeprowadzeniu dodatkowego postępowania i dowodu z zeznań świadka M. A. (k.85-86 akt) oraz po ponownego analizie materiału dowodowego już zgromadzonego w sprawie, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wnioskodawca udowodnił okres 25 lat wymagany jako jedna z przesłanek przyznania prawa do emerytury. Wnioskodawca w tym okresie mieszkał wraz z rodzicami, którzy byli właścicielami nieruchomości rolnej o powierzchni(..)ha. Niewielkie rozmiary gospodarstwa w okresie objętym ustaleniem nie mają istotnego znaczenia dla ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego. W spornym okresie za gospodarstwo rolne zdolne do towarowej produkcji według § 1 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz dziedziczenia gospodarstw rolnych uważano gospodarstwo, którego obszar przekraczał (...)ha, a następnie od 1972 roku(...) ha. Wnioskodawca jako domownik warz z rodzicami wykonywał wszystkie niezbędne czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i obrządkiem hodowanych zwierząt i tym samym jego pracę należy zakwalifikować jako spełniającą przesłanki z art.10 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U., z 2017 roku, poz.1383). Jednakże spełnienie tej

przesłanki nie warunkuje przyznania prawa do emerytury wobec niewykazania 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona i na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.